

Sygn. akt II UK 383/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku H. R.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych i Administracji w W. obecnie Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-
Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 grudnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 maja 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony H. R. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego
- Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 24 maja 2012 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego:
„niezastosowanie wprost art. 2, 31 ust. 3, 32 ust. 1 i 2 i 64 ust 2 Konstytucji
Rzeczypospolitej Polskiej, błędne przyjęcie, że do powoda ma zastosowanie
art. 15b ustawy z 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji,
Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego i
innych służb (Dz. U. 24 poz.145 z 2009r.)”.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że:
„1. Zaskarżone orzeczenie jest rażąco niesprawiedliwe i krzywdzące, stanowi
substytut kary bez wykazania winy za decyzję którą powód podjął w 1953 roku, 2.

Zaskarżone orzeczenie zostało wydane na podstawie ustawy której istota nie jest merytoryczna lecz polityczna. 3. Zaskarżone orzeczenie godzi wprost w podstawy ekonomicznej egzystencji powoda i może go doprowadzić do niemożności zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, 4. Zaskarżone orzeczenie sankcjonuje odpowiedzialność grupową nieznana w demokratycznych systemach prawnych. 5. Tok postępowania opartego na zasadach określonych przez ustawę z 2009r. wskazuje na to, że obywatel jest całkowicie bezbronny przed Sądem, któremu dla wydania orzeczenia wystarczy zaświadczenie z I.P.N. O politycznym charakterze ustawy z 2009 roku świadczy fakt, iż została podjęta w 5 lat po ustawie z 1994 roku - ale pod rządami innych elit politycznych, które ustawę tą traktowały jako instrument akcji politycznej. Taka refleksja nasuwa się nieodparcie, jeśli się zważy iż ustawa z 1994 roku uchwalona była już w warunkach ustrojowych demokratycznego państwa i przyświecały jej te same cele co ustawie z 2009 r. tyle tylko, że realizowała je z poszanowaniem fundamentalnych zasad państwa prawnego. Ten stan rzeczy rodzi obawę, że obywatele nie mają gwarancji konstytucyjnych praw bowiem przy demokratycznej kadencyjności władz, po każdych wyborach można tworzyć prawo działające wstecz i realizujące nowe cele polityczne - powołując się na precedens ustawy z 2009r.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W tym kontekście należy wskazać, że podstawowym celem instytucji przysądu jest rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147; oraz z 9 listopada 2005 r., V CSK 70/05). Wymaganie dotyczące przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ma umożliwić stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi pod kątem przyjęcia jej (dopuszczenia jej) do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06). Dla spełnienia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie argumentacji przekonującej o potrzebie przyjęcia jej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy odwołującej się do przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek skarżącego o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odnosi się do przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Już z tej przyczyny nie ma podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Należy nadto wskazać, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 lutego 2010 r., K 6/09 (OTK-A 2010 nr 2, poz. 15) orzekł o zgodności art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy jest zgodny z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji. Nie należy też pomijać analizowanego łącznie orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w tym orzeczenia z dnia 14 maja 2013 r. nieuwzględniającego zarzutów skarżących, którym zmniejszono podstawę wymiaru do 0,7% za okres pracy w organach bezpieczeństwa, a ściślej uznającego te skargi za niedopuszczalne, co spowodowało ich nieprzyjęcie do rozpoznania (sprawa Cichopek i inni przeciwko Polsce - 15189/10 i dalsze).

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.